

[Bundgård.]

sidste dage, at når der foreligger klare tilsagn fra regeringens side om, at man ikke vil gribe ind i en konflikt, så kan man godt finde sammen til forhandlingsbordet. Vi har jo set, hvordan telefonfolkene og telefonselskaberne næsten øjeblikkelig fik sat sig til forhandlingsbordet, dengang tilsagnet var givet om, at man ikke ville gribe ind i denne konflikt. Hvis noget lignende havde været tilfældet i styrmandsstrejken, havde man også kunnet forhindre, at der ikke blev noget resultat direkte mellem parterne i denne sag.

Man har gentagne gange her udøst sin harme over, at borgere i dette land kunne tænke den tanke at møde op på Christiansborg Slotsplads i dag og give udtryk for, at de var utilfredse med det, dette folketing havde tænkt sig at vedtage. Jeg tror, det er udtryk for en angst over for den reaktion, som kommer fra dem, man har forsøgt at snigløbe. Man har forsøgt ad bagdøren at indføre en tvungen voldgift her i landet; forsøget er i første omgang mislykkedes, fordi hastebehandlingen blev standset. Nu er der skabt tid til reaktioner, og så beklager man sig over, at folk reagerer. Men det viser i hvert fald, at hvis man rundt omkring fra lønmodtagernes side vågner op og reagerer, så har man en styrke, som der er en vis respekt for. Det kan ikke være meningen med folkestyret, at alle beslutninger skal tages bag hermetisk lukkede døre inde bag tykke mure; det må være sådan, at mennesker i dette samfund har mulighed for at sige, hvad de mener om tingene.

Statsministeren udtalte ved sagens anden behandling, at ringen nu var sluttet fra hr. Aksel Larsens optræden omkring strejkesituationen i 1956 og til det, der sker her i dag. Der er det at sige til det, at det var ikke, hverken i 1956 eller i dag, et enkelt parti, som indkaldte til demonstration på slotspladsen. Det har i begge tilfælde været arbejdere og lønmodtagere, som reagerede over for indgreb imod det, de foretager sig. Det er ikke noget, enkelte partier kan slå partipolitisk mønt af; det er arbejderbefolkningen, lønmodtagerne i dette land, som spontant reagerer, når man træder deres interesser for nær. Det, der var galt, dengang

hr. Aksel Larsen havde indflydelse her i landet, var måske, at man ikke dengang tilstrækkelig ofte lyttede efter og mobiliserede lønmodtagere og arbejdere udefra, så de kunne gøre deres indflydelse gældende og sikre, at de rigtige ting blev gennemført, da man havde muligheden for at gennemføre dem. Når man har glemt at lytte til folk ude omkring fra, er der ikke ret langt til at gennemføre en politik, som en borgerlig regering lige så godt kunne have gennemført.

Nu vedtager man så en lov her i tinget, som rammer styrmænd og telegrafister. Det er en ganske lille gruppe i samfundet, en ganske lille gruppe lønmodtagere, men der opnås måske det ved den diskussion, der har været her i den sidste tid, at de trods alt får et lidt bedre resultat, end de ellers ville have fået, på trods af at de ikke får lejlighed til at benytte deres strejkeret fortsat. Men jeg tror ikke, der er nogen som helst tvivl om, at resultatet ville have været betydeligt bedre, hvis man ikke herfra med det samme havde sagt, at man ville gribe ind over for deres rettigheder. Jeg tror, man skulle have ladet rederne tage skade for hjemgæld, så var der kommet et resultat ud af det og et antageligt resultat for styrmændene. Nu har man i stedet bøjet sig i støvet for rederne, man har skabt præcedens over for en lang række andre arbejds-givergrupper i dette land, på trods af at der jo ikke har vist sig at være nogen som helst argumenter for dette indgreb. Man har ikke engang kunne påvise, at det var lovligt, at rederne nægtede at fortsætte de samfundsvigtige sejladsere med landbrugsvarer og cement osv.; alt tyder på, at det er ulovligt, at rederne ikke har udsendt et lockoutvarsel.

Man skylder os en forklaring fra regeringens side på, at man kører dette igennem, på trods af at rederne foretager sig ulovlige ting. Og det er jo ikke rigtigt, som hr. Asger Jensen har sagt, at eksporten er stoppet. Den kunne man have opretholdt, hvis man ville, og man har også stadig væk mulighed for at opretholde den på andre landes skibe.

De værste farer for indførelse af tvungen voldgift er vel nok overstået, fordi man er blevet forskrækket over det, man har slup-